

Albert López Vivancos

M'he deixat l'esmorzar a casa

Il·lustracions de Roger Zanni

1

És l'hora del pati

—Aneu acabant la feina, que ja quasi és l'hora del pati.

Quan sentia aquell avís de la Clara, la seva mestra, una sensació, que no li agradava gens, li venia a la panxa. I no era precisament per la gana. Bé, en realitat sí que tenia gana, però allò era diferent. En aquell moment patia per l'excusa que s'hauria d'inventar. Aquella sensació estranya eren nervis.

Feia dies que no li venia gens de gust anar a l'escola, tot i que li agradava moltíssim anar-hi. S'ho passava bé fessin el que fessin: matemàtiques, anglès, educació física... No hi havia cap assignatura que no li agradés. I, sobretot, li encantava estar amb les seves companyes i companys de la classe de cinquè. Però ara hi havia una cosa que el feia patir, una cosa que, de ben segur, era l'únic nen de tota l'escola a qui l'amoïnava: l'hora de sortir al pati.

Cada dia, a mig matí, quan s'acostava el moment de fer un descans i esmorzar, començava el seu patiment. El seu cap buscava què tocava dir, quina excusa faria servir. Habitualment la frase que li deia a la mestra era: «M'he deixat l'esmorzar a casa». Però deixar-se'l cada dia començava a ser molt sospitós. De fet, algun dia no havia dit res i s'havia

quedat en un racó fent veure que menjava. Algun altre, havia dit que ho havia fet a casa i, fins i tot, que l'havia perdut pel camí. Però el problema, a part de trobar una bona excusa, era que tenia tanta gana que quan no podia esmorzar no es podia concentrar en res fins a l'hora de dinar.

Les monitores del menjador estaven contentíssimes amb ell: s'ho menjava tot i gairebé sempre demanava de repetir.

—Però on va a parar tot això? Si sembles un fideu de tan prim com estàs! —li deia sempre la Roser, la monitora de cicle mitjà.

Moltes vegades, quan sortia del menjador, agafava algun tros de pa i se l'amagava a les butxaques per menjar-se'l per berenar.

El problema que tenia l'Abel era que, des que el pare i la mare estaven sense feina i havien hagut de deixar el pis on havien

viscut sempre, molts dies només menjava al migdia, a l'escola. Hi havia dies que a casa no hi havia res per esmorzar i tampoc per sopar. Per això intentava menjar tot el que podia al migdia: per fer passar la gana i també per tenir forces per aguantar fins a l'endemà.

Ara vivien en una habitació d'un pis on hi havia altra gent. Ells, la mare, el pare i ell, tenien sort: la seva habitació era la més gran de la casa. Fins i tot tenia una petita taula on es podia posar a fer els deures. La cuina, el menjador i el bany els compartien amb la resta de gent amb la qual convivia. No es relacionaven gaire amb els altres. De fet, l'Abel només parlava amb el Dakarai, un noi africà molt simpàtic que sempre cantava, tot i que els altres habitants del pis es queixaven constantment, i li explicava històries del seu

país, Nigèria, molt divertides i alegres. Per això li agradava estar amb ell, perquè sempre estava content. I també perquè tots els altres eren gent gran i avorrida.

–Recolliu i agafeu l'esmorzar –va dir finalment la Clara.

Ostres! S'havia distret pensant en les històries del Dakarai i no havia pensat l'excusa que donaria! Aquell dia hauria de dir alguna cosa, no podia fer veure que ja havia esmorzat, perquè tenia moltíssima gana i es veia incapaç de resistir fins al migdia. Quan deia que se l'havia deixat o que l'havia perdut, l'enviaven a la cuina i allà li donaven alguna cosa. El Manel, el cuiner, era supersimpàtic. A la majoria dels nens que hi anaven, els donava una peça de fruita. Però a ell, gairebé sempre, li feia un entrepà o li ofería un bon grapat de galetes.

–Abel! Una altra vegada? Hauré de parlar amb els teus pares. No pot ser que quasi cada dia estiguem amb el mateix.

–És culpa meva, soc un despistat. La mare sempre em diu que no me n’oblidi, però em distrec. No tornarà a passar, t’ho prometo, Clara.

–Molt bé. A veure si és veritat. Ves a la cuina i que et donin alguna cosa.

Mentre baixava a veure el Manel, l’Abel va començar a rumiar què podia fer. No volia dir res a casa. Els pares ja tenien prou problemes per haver de preocupar-se més encara. No. Havia de trobar una solució tot sol. Potser podria parlar amb el Dakarai. Tot i que només tenia divuit anys, sabia que durant algun temps havia viscut al carrer i també en un centre d’acollida, allà on porten els nens que no tenen ningú que els cuidi. Segur que

ell li podria donar algun consell. Sí. Faria això. Parlaria amb ell.

–Ja tenim aquí el meu amic. Suposo que no em vens a veure perquè t'agrada el meu bigoti, oi? –li va dir el Manel amb un gran somriure a sota del gran bigoti que tenia.

–El teu és el millor bigoti que he vist mai a la meua vida, Manel.

–Ets un afalagador. Ho dius perquè et deixi escollir de què serà l'entrepà.

–Que no! Bé, sí. Tens formatge?

Quina sort tenia de ser amic del Manel! De fet, el cuiner era amic de gairebé tothom. Deien que era simpàtic i rialler, i devia ser així, perquè es feia pràcticament amb tothom.

Un cop va tenir l'entrepà fet, li va donar les gràcies i es va afanyar a anar cap al pati. Els seus companys ja corrien amunt i avall.

Com que era una escola petita, hi sortien tots alhora. Bé, no. Hi sortien alhora tots els de primària. Els petits, els d'educació infantil, feien l'esbarjo mitja hora abans.

–Una altra vegada t'has deixat l'esmorzar?
–li va preguntar l'Alba, una de les seves m-llors amigues.

–Sempre se'l deixa, és molt despistat –va dir l'Èric, que també era un bon amic.

Als seus amics habitualment no els havia de donar cap explicació; la majoria de vegades ni tan sols preguntaven. Però últimament també se n'estranyaven.

–Per què no ha vingut la Meri avui? –va preguntar ell per portar la conversa cap a un altre tema.

L'Abel ja sabia la resposta a la seva pregunta. Sabia que la seva companya, que en realitat es deia Meritxell però a qui tothom

deia Meri, havia anat al metge. Però ara l'únic que ell volia era menjar i que la seva colla deixés de parlar del maleït esmorzar.